

LBRIS

We know
books

CRISTIAN FULAȘ

forma tăcerii

LITERA
București

tot îți spun, îți tot spun că nimic nu seamănă și e o bătaie de joc viața asta, e un fel de teatru mut, ceva ce eu văd tot timpul și tu nu îți poți imagina pentru că orice ai face, oricât de tare ai apăsa cu vreun lucru pe urechi pentru a înțelege cum sunt eu, nu ai cum imita zgomotul de fond care mă însoțește tot timpul și nici nu te poți măcar pune în pielea mea când totul țiuiie, ferestrele, scaunele, podeaua, patul în care zac țiuiie, lumina și întunericul țiuiie, totul e un țiuit continuu și ascuțit, minute în șir care par secole, iar tu nu ai cum să percepi așa ceva pentru că pur și simplu nu ți se întâmplă niciodată, lumea ta nu e așa și nu ai cum să spui istoria așa cum o văd eu, în lumea mea în care aproape totul e vedere și atingere, nimic altceva, lumea asta ciuntă și nebună în care nu am vrut să intru, în care am fost târâtă atunci, în momentul ăla pe care nu mi-l pot aminti orice aș face, cândva în vara trecută, mă internaseși în spital și totul a părut să meargă bine, stăteam de vorbă ca de obicei și a venit doctorița aia mică, zvârluga aia cu care mai vorbisem și a zis, Trebuie să vă

pregătim de operație, cu o față care nu prea era a ei, m-ai dus la o țigară, nu ziceai nimic și te-am văzut cam negru, nu erai în apele tale, dar așa ești tu tot timpul, ciudat, apoi ne-am întors în salon și am văzut coridorul plin de plante verzi, ficusul ăla care întotdeauna mi-a plăcut, apoi mi-au pus masca pe față și s-a făcut toamnă brusc și eram în alt spital care nu semăna cu niciunul în care mai fusesem, la fel de paralizată, la fel de bolnavă, doar că buzele voastre se mișcau într-un mod neobișnuit și eu auzeam numai liniștea asta cretină și am început să vă întreb, îmi aduc aminte perfect, Eu de ce nu mai aud? Când mă fac bine?, și voi ridicați din umeri, nu voiați să îmi spuneți nimic, întrebam, întrebam, întrebam pe toată lumea ca nebuna și nimeni nu voia să îmi spună nimic, abia acum îmi dau seama că nu era nimic de spus, săracii de voi nu știați nimic, nimeni nu își dădea seama ce se întâmplase, apoi ați adus tăblița aia verzuie de copii mici și v-ați apucat să îmi scrieți lucruri simple de parcă mă tâmpisem de tot, de parcă brusc eu eram copilul și voi părinții, mai ales tu, cu privirea aia tâmpă și lipsită de orice speranță, eu devenisem în ochii tăi copilul și știam că nu era așa, eu am cincizeci și opt de ani și de șapte ani sunt pe patul de moarte, am tot schimbat paturi în care am mai murit câte puțin, cu fiecare criză și cu fiecare nouă boală pe care o făceam, parcă de nicăieri, am murit în atâtea spitale că am uitat unde am fost și stau de multe ori și mă gândesc că, sigur, era soarta mea să mor într-un spital dacă tot am lucrat

aproape toată viața într-unul, dar acum nu pot să mă gândesc decât că aici, pe patul ăsta de moarte, între și după multe altele, aș vrea să te mai aud o dată și să îmi dau seama dacă ești bine, dacă nu cumva ceva s-a schimbat în vocea ta și trebuie să îmi fac griji, trebuie să le spun celorlalți să aibă grijă de tine și să nu te lase să te îmbolnăvești, nu aș suporta să te văd din nou bolnav și știi bine că toată viața am încercat să te protejez și să fiu lângă tine atât cât am putut eu, atât cât m-am priceput, chiar și când plecaseși și nu ai vrut să vorbești atâția ani, nu mi-ai răspuns și ai stat ascuns, nimeni nu știa unde, te lovise nebunia și nu aveam ce face, plângeam zi de zi, mă topeam, ceva se rupsesse în mine, ceva mă trăgea deja spre ceea ce sunt acum, nimicul care am ajuns, povara tuturor, aproape moarta care stă într-un pat și care tot timpul are nevoie de îngrijire și nu pare să își revină deloc, știi, știi, știi, pentru mine nu mai există scăpare, ultimul drum a început demult și aștept să îi găsesc sfârșitul, ceea ce sigur trebuie să vină, nu îți face griji, am știut din dimineața aia când m-am trezit în camera albă pe patul alb între oamenii în alb și nu puteam să mă mișc deloc și auzeam totul ca prin vis și vedeam în ceață și nu puteam să mișc nici măcar un deget, parcă murisem și vă priveam și auzeam tot, dar nu puteam să vă spun că eram cu voi și voiam să respir și voiam să mă ridic și să fumez o țigară, atât îmi mai doream pe lumea asta, nu aveam nicio idee ce se întâmplase, am auzit, Era căzută în baie, atât am

auzit, apoi ați ieșit și am rămas cu tăcerea peretilor și cu ticăitul aparatelor și cu o frică pe care nu o mai trăisem niciodată, frica de paralizie, începeam să înțeleg și nu voiam să rămân toată viața o legumă, un corp nemișcat, un corp deja mort, deși viu, mi-era groază și mi-era întuneric, vorbeam în gând cu mâinile, vorbeam cu picioarele, simțeam cum lichidul se scurgea din mine și nu puteam face nimic să îl opresc, voiam doar să țip, să țip până când ceva s-ar fi mișcat, până când aș fi devenit din nou eu, nu chestia pe care o zăream undeva la baza privirii, urma slabă de sub cearșaf cu care nu puteam comunica, protuberanțele, urmele cu care încercam să vorbesc și pe care încercam să le pun în mișcare și care nu mă ascultau deloc, iar apoi v-ați întors, v-ați așezat în jurul patului meu exact ca la priveghi și v-am privit, v-am privit atât de intens încât aș fi putut să fac găuri în voi, tot ce îmi mai rămăsese era privirea și o foloseam ca pe un sfredel, încercam să vă spun că eram cu voi, că nu plecasem încă și nu aveam să plec, aveam să lupt și aveam să mă fac bine – și nu pentru că aveam doar cincizeci și unu de ani și era nedrept, ci pentru că dragostea mea nu mă lăsa să plec, nu aveam cum să vă las singuri în lumea asta mare, fără mine nu aveți cum să reușiți – și aveam să mai râd cu voi și urma să ne petrecem în continuare viața împreună, așa cum de fapt s-a întâmplat, doar că nu așa cum sperasem eu ca o nebună, ci doar pe jumătate, pentru că jumătate din corpul meu murise și nu mai era al meu, nu mai puteam

să mișc partea stângă, nu mă mai asculta, dar în timp am învățat să mă răsucesc astfel încât să târăsc după mine membrele mele moarte, am învățat să le trag după mine și să așez în așa fel bastonul încât să pot pivota ca să merg cumva, să mă târăsc dintr-un loc într-altul, încet, atât de încet, am învățat apoi să urc scări și chiar să le cobor, dar cel mai bine era tot în cărucior, era mult mai ușor așa, oricum îmi reveniseră auzul și vorbirea și văzul și stăteam toată ziua la telefon și mă obișnuisem, începusem să înțeleg, în ani de zile, că eu nu mă mai făceam bine și nu era decât o chestiune de timp până când, dar hai să nu spun asta, iar o să începeți să mă certăți, hai, scrie-ți-mi ceva pe tabletă, numai țigară să nu îmi dați, dobitocilor, de parcă exact asta m-ar omorî, fix acuma, după ce nu m-au omorât atâtea lucruri, de parcă o să mor din niște nenorocit de fum după ce mi s-au spart atâtea vase în creier că nimeni nu le mai poate număra exact, eu am creierul sită și baba se piaptână, pe voi vă aia grija să nu fac cancer la plămâni, proștilor, am deja cancer, ați uitat, nu m-ați dus voi la spital la control și ați descoperit o tumoră de paisprezece centimetri în jurul tiroidei, nu i-ați lăsat voi să mă opereze în loc să mă lăsați să mor liniștită, nu ați venit voi în salon cu proasta aia de doctoriță, gata să-mi faceți gaură în gât și să îmi puneți aparat pentru că nu mai puteam vorbi și voi împreună cu aia nu aveți altceva în cap decât altă operație, nu țineți minte, am țipat la voi, așa răgușită și fără aer cum eram, v-am spus în toate felurile că eu mă

arunc pe geam, pe asta nu mi-o mai faceți, ați avut noroc în ziua aia, ați avut un noroc chior că m-ați crezut, prima dată când m-ați fi lăsat singură chiar m-aș fi aruncat pe geam să scap odată de tot chinul ăsta, cum să mă lăsați voi pe mine cu o gaură în gât, ce aveți în cap, credeți că puteți face asta, dar hai la țigară, nu te mai uita așa la mine, dacă sunt surdă nu sunt mută, hai, cheamă infirmiera și du-mă afară, vreau să fumez, vreau să ies din salonul ăsta, vreau afară, ce ai de nu mă scoți, crezi că dacă mor e vreo diferență, de ce mă mai amărăști și tu, nu vezi că stai de vorbă cu un cadavru, chiar nu vezi, crezi că una ca mine, care nu poate merge pe picioarele ei, care trebuie scoasă afară într-un cărucior cu rotile, are ceva de pierdut, tu nu îți dai seama că de la un punct încolo nu mai e nimic de pierdut și mă agăț de viață pentru că mi-e frică de moarte și nu știu, nu am mai murit niciodată și sunt obișnuită să trăiesc, nu pentru că e vreo plăcere starea asta în care sunt eu, plăcerile le-am pierdut aproape pe toate de mult, de ani de zile, de când eram tânără aproape, de viața mea s-a ales praful pe la 45 de ani, am plecat de acasă și am ajuns în țara aia despre care nu știam nimic, am trăit din mila oamenilor pe care îi cunoșteam, conșătenii mei, apoi am găsit serviciul ăla îngrozitor în munți, eram badantă, trăiam într-un subsol umed și fără ferestre și mâncam o singură dată pe zi, fumam chiștoace din scrumierele celor la care lucram, nu aveam un ban să îmi cumpăr ceva, m-am chinuit, mamă, o jumătate de an să merg

mai departe, să nu crăp acolo ca o cârțiță sub pământ, singură și în frig, aproape oarbă, aproape moartă de atunci, nici nu mai știam ce regretam mai mult, nici nu îmi mai dădeam seama, mi-era un dor de casă cum nu credeam că o să-mi fie vreodată, nu credeam să ajung să am doi copii și să trăiesc singură sub pământ, să nu mă sune nimeni niciodată, să dispar din lume la o vârstă la care altele sunt fericite, în sfârșit au făcut ceva cu viața lor și atunci cred că m-am înăsprit, atunci am uitat cum e să zâmbesc și am început să tac, nu mai vorbeam cu nimeni, eram o slugă și tăceam și făceam curățenie într-o casă cu douăzeci de camere cât era ziua de lungă, când terminam într-un capăt, celălalt capăt era ca o cocină de porci, am rezistat șase luni, cele mai lungi șase luni din viața vreunui om, apoi într-o noapte am fugit, mi-am luat gentuța mea cu cele câteva lucruri și am plecat, aveam o mie de euro și nu mai rezistam cu ăia acolo, unde mă duci, hai să stăm aici, la soare, dă-mi țigară, ce te uiți așa la mine, ce crezi, că o să mor dintr-o nenorocită de țigară, dacă nu am murit din toate câte mi s-au întâmplat, dacă mor de atâta vreme și nu am mai murit, fir-ar a dracu' de viață, fir-ar a dracu' să fie, nu, nu mai plâng, nu plâng, nu plâng, nu, doar să nu uiți când oi muri de-adevăratelea să-mi dai o bere sau un pahar cu vin, să nu faci cum ai făcut cu tac-to, l-ai lăsat acolo și ai plecat fără să-i dai ce-ți ceruse, suflet de câine ce ai fost, hai, du-mă înapoi în salon, vreau să mă schimbe, sunt udă potop, până-n gât m-am udat,

până-n suflet, m-am săturat să fiu udă și să nu mă schimbe nimeni, să aștept cu orele să vină cineva să mă schimbe și să mă uit la tavanul ăla nenorocit, tavanul ăla alb și crăpat, de ce nu l-or repara nu am nicio idee, uite, ce bine era la spitalul celălalt, mereu venea cineva și mă schimba, mereu mai stătea cineva de vorbă cu mine, dar acum, de când cu surzenia asta, mai vine câte-o infirmieră, se uită, săracele, la mine, unele chiar sunt triste, ridică din umeri și pleacă, ce să-mi facă, nimeni nu mai are ce să-mi facă acum, s-a terminat cu făcutul, aud bâzâitul ăsta continuu și aștept să veniți și când veniți stați puțin, parcă mereu vă grăbiți undeva, unde v-oți grăbi nu știu, dar probabil semănați cu mine, și eu toată viața m-am grăbit și am alergat și m-am agitat ca nebuna pământului, am făcut orice am putut să fac, niciodată nu țin minte să mă fi odihnit vreoză zi, uite, nu îmi amintesc nicio zi în care eu să nu fi făcut nimic, pur și simplu nu îmi amintesc și o să stau să mă gândesc la asta, o să mă gândesc din nou la toată viața mea și o să-mi dau seama până la urmă dacă a existat vreoză zi în care eu să mă fi odihnit ca toți oamenii, deși nu cred, mi-aș fi amintit, mereu îmi amintesc toate lucrurile, amintirea e tot ce mi-a rămas și cu asta trăiesc, cu toate lucrurile care vin și pleacă fără o ordine precisă, gânduri și fapte care se amestecă tot timpul fără o ordine și fără vreun rost, o viață de femeie care se desfășoară din toate direcțiile în același timp, un ocean, nu, nu, nu, nu aș putea să-ți povestesc, de ce îmi tot scrii să îți povestesc

în ordine dacă amintirea nu are nicio ordine de fapt, amintirile vin așa cum vin ele, pleacă la fel, sunt înlocuite de altele imediat, nici nu-ți dai seama, nu, nu sunt nebună, pur și simplu așa merg gândurile, toate în același timp, hai, ieși afară să mă schimbe sau măcar întoarce-te cu spatele, nu fi nesimțit, că nu are rost, stai acolo și uită-te pe geam, de ce te uiți la mine, crezi că o femeie care e schimbată de o infirmieră e un lucru frumos de privit, crezi că mie îmi place, ești nebun de legat, nu te mai scapă nimeni, o să te ducă la urgență la nouă și o să te refuze ăia, până și la nebuni o să te refuze, dar de ce se uită toți la mine, de ce se mișcă buzele așa de repede, buzele tuturor, asta nu o să înțeleg niciodată, mă nenorocito, nu mai trage așa de mine, că nu sunt din lemn, uită-te la ea cum trage de picior, tu nu auzi că nu pot să îmi mișc, tu nu auzi, e mai rău de când am căzut și m-am pomenit în ziua aia la spital, am înțeles că au băgat doctorii ăia niște fiare pe acolo, sunt un robot, o mașină, mă mai țin în viață medicamentele și fiarele, mă mir că mai respir, nu se oprește respirația asta niciodată, nu credeam nici eu să rezist atâția ani, după toate bătrânele cu care am stat, le-am îngrijit, le-am spălat, le-am scos la plimbare, toate țineau câteva luni, maxim șase, apoi mureau, iar mă mutam, altă bătrână, altă familie, m-am plictisit în anii ăia cum nu se poate plictisi nimeni, ajunsese să curăț geamurile la case de două ori pe zi, spălam vasele de câteva ori la fiecare masă, unde stăteam eu puteai mânca de pe jos, înnebunisem

de tot, nu schimbam o vorbă cu un om cu zilele, cum să nu o iei razna, asta a fost soarta mea acolo, să stau mereu singură și să fac chestii pe care le putea face oricine, mă simțeam atât de inutilă, parcă deja murisem și nimic nu mă mai putea scăpa din iadul ăla, da, poate că frica mea de liniște acolo a început, în nopțile alea interminabile când stăteam pe un scaun și ascultam respirația lor, ascultam cum mor și îmi doream să mor și eu, să scap, întotdeauna mi-a fost frică de morți, niciodată nu am fost în largul meu pe lângă vreun cadavru, ce să mai zic de babele alea care mureau fără să zică nici păs, așa, dintr-odată, acum te uitai la ele și cearșaful se mișca, în secunda următoare nu se mai mișca nimic, se terminase totul, plecaseră, mă rugam să nu se întâmpale noaptea, dar întotdeauna era așa și trebuia să stau cu ele până dimineața, nu aveam pe cine anunța, nu mai era nimeni de trezit, nu, nu e ca la noi, ăia așa sunt ei, reci, până și morții și-i lasă singuri, suflete de păgâni, iar eu eram singura care le aprindea o lumânare, deși muream de frică lângă ele, apoi iar trebuia să plec, să-mi caut o altă muribundă de păzit, ce viață, ce nimic, cum să-ți povestesc eu așa ceva și să nu începem să râdem cu lacrimi, să râdem și să ne tăvălim pe ciment, auzi, am stat ani de zile și m-am uitat la babe care mureau încet, pentru că nu mai aveau nimic de făcut pe lumea asta, exact așa cum cred că vă uitați voi la mine, cum se uită toți cei din jur la mine și așteaptă ceva, sunt o povară, un chin pentru toată lumea,

o tortură, știu, mi-am dat seama de asta din primele luni, nimeni nu mă mai vrea, dar nu îmi dau seama de ce nu mă lăsați să mor, de ce mă mai chinuiți prin toate spitalele astea, cu toți străinii ăștia cărora le dați o căciulă de bani, de ce nu mă lăsați aici, pe patul de moarte, fără să-mi mai dați medicamentele – uite, promit că mor frumos, nu zic nici păs, doar să știu că sunteți aici cu mine –, fără să plângeți și fără să vă văitați pentru că nu am fost cel mai bun om din lume, știu asta, dar acum nu mai e nimic de făcut și uite că plătesc, uite că noaptea, când mă trezesc pe întuneric, când în întuneric nu se aude nimic, când liniștea e un vârtej întunecat care mă trage înăuntru, atunci mi-e cel mai frică, îmi vine să urlu și nu pot, stau, mă uit în hăul din fața mea și groaza nu mă lasă nici măcar să respir ca lumea, stau uneori cu orele și mi-e frică, stau și îmi aduc aminte și abia acum îmi dau seama cum trebuie să le fi fost ălora acolo, chiar și cu mine în cameră, acum îmi dau seama cum e să te trezești și să nu știi dacă ai murit, să te trezești și să nu vezi, să nu auzi, să trăiești minute și ore ca într-un mormânt, îngropată de vie, așteptând un singur lucru de fapt, așteptând să aflu dacă am murit sau pur și simplu nimeni nu trece să verifice dacă mai trăiesc sau nu, dacă nimicul ăsta care sunt eu mai e pe lumea asta, atât, ce puțin e viața, mă mamă, ce puțin suntem toți, nimicuri de țărână și umbră, bine zice la Carte, praful se alege de noi orice am face, numai că pe mine cineva acolo, sus, s-a hotărât să mă chinuiască, să mă